

ACCIÓ

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any III (segona època)

Granollers, 24 de Gener de 1932

Número 27

LLETRA OBERTA

a tots els que s'interessin per l'afer de la nostra
Escola d'Ensenyaments Superiors

Senyor: Sabedor de l'interès que vostè sent per la qüestió que l'Ajuntament té entaulada contra l'ex director de l'Escola Municipal de Segona Ensenyança, i que acaba d'oferir el tristíssim espectacle que ha motivat el compliment de l'ordre governativa en treure al carrer el mobiliari d'aquest senyor que ha dificultat per tots els mitjans la tasca eminentment cultural de la susdita institució, em permeto fer unes aclaracions que si no tenen la sort de modificar el vostre criteri, serà sempre un motiu de sentiment per mi, que no sento altre preocupació que la de servir amb llealtat interessos que la ciutat ha tingut a bé confiar-nos.

A l'entorn d'aquesta qüestió, s'ha fet molta novel·la; i adulterant lamentablement la veritat, s'ha ofert una tristíssima visió del que poden les fórmules audacioses, àdhuc en els casos en que aquestes operen al servei de la més injusta de les causes.

Funciona aquesta Escola a Granollers des de fa uns dotze anys, i fins fa poc sota la direcció del senyor Vegué. L'Ajuntament de la ciutat, despèn pel seu sosteniment unes 65.000 ptes. anyals — quantitat respectable que s'apropa a un 10 % del seu pressupost.

El susdit director, percibia 8750 ptes. a més del dret d'habitació per ell, la família i per vint-i-cinc interns en el mateix edifici de l'Escola, el dret d'explotació d'aquest internat, i l'exclusiva en la venda de llibres de text i material escolar.

Pagava també, la Corporació Municipal, el consum de fluid elèctric de tot l'edifici, telèfon, carbó per a calefacció, material per a la llimpiesa i personal encarregat d'efectuar-la (En el pressupost que s'edita en cada exercici, tothom pot percatar-se de l'enorme sacrifici que la ciutat ve fent pel sosteniment de l'organisme.)

No obstant, és un fet indiscutible,

que mai el senyor Vegué sapigué correspondre a l'esforç de la ciutat i laborar com calia en profit de lo que per causes no prou clares fou lliurat a les seves mans sense considerar ni tan sols, que la manca de títols acadèmics l'incapacitaven legalment. El testimoni irrefutable de unes actes signades pel propi senyor Vegué i per la resta d'un patronat fill del caciquisme polític, són reflexe fidel del que va dit.

El canvi constant de professorat, la baixa que en cada curs s'observava en la matrícula; les queixes reiterades de pares d'alumnes; les moltes deficiències en l'ordre administratiu, que ja en altre època feren necessari pagar el professorat des de l'Ajuntament i d'altres que no dec transcriure perquè corresponen a l'ordre privat, fóren causes que crearen un estat d'animositat tal, que hi ha qui creu que fóren les que determinaren la caiguda del cacic. Tothom es cregué amb dret d'opinar que els Ajuntaments que actuaren sota el control personalíssim d'en Francesc Torras, donaren a el senyor Vegué tal tracte de favor — sense tenir per res en compte la potencialitat econòmica de la ciutat, — com mai s'ha donat enlloc, a homes, que pel seu valer han passat a la posteritat i han deixat un record inesborrable a l'afortunada ciutat que els ha vist néixer.

Però, a Granollers que en temps més venturosos coneguerem un Sr. Espi que ens deixà un record inoblidable, manava en Torras; i per tant calia callar davant l'arbitrarietat més monstruosa. Els Ajuntaments, formats d'homes escollits que es prodigaven, sense el control d'una minoria que fes obra de fiscalització, abusaven de la passivitat provada dels ciutadans acovardits que com vacunats d'un mesellisme incompreensible — naturalment pels que viuen desplaçats del

nostre medi—, abandonaven les tasques legislatives a mans de funcionaris que es convertiren en mandatariis per atropellar-nos i vexar-nos a extrems que és vergonya recordar.

També hi havia però, en aquella hora d'iniquitat, el grupet dels escollits: com guardia imperial que serveix el seu Senyor, el formaven precisament els homes republicans teòrics de tota la vida, però que en la pràctica i en l'exercici de llur ciutadania (?) foren impotents per a resistir la simpatia personal del senyor Torras. Aquests no perdien pas el temps: Un d'ells, el Dr. Cordero, (abans Canal) agabellava sis o set càrrecs professionals retribuïts. I altre, Amador Garrell, l'incommensurable periodista director de «La Gralla» d'aquella Gralla que homenatjava els homes de la dictadura, i coopropietari d'aquell establiment que surtia d'estilogràfiques de 40 pessetes a funcionaris i que ara nosaltres les trobem en les factures del Municipi. El Mestre era el tercer dels *mosqueteros*.

D'altre faisò no fóra comprensible llur adhesió incondicional a una política d'esquena a Catalunya i al servei d'interessos inconfessables que feren que Granollers homenatgés a Martínez Anido quan la seva actuació desgraciadíssima en front del Goven Civil de Barcelona, i en canvi restés al marge, en totes aquelles actuacions que haurien pogut dignificar la ciutat nostra.

Són els mateixos que acaben de signar un telegrama de adhesió a Marcel·lí Domingo perquè en la seva follia, «l'Esquerra» s'ha negat a amparar-los. Són els que ahir s'allistaven a la Unió Patriòtica per a servir-se ells mateixos i avui s'esgargamellen amb idèntica finalitat i es proclamen impúdicament servidors de la República.

PEP

DE COL·LABORACIÓ

Esclarint conceptes

No coneixem personalment a Quelet, i ens sabria greu descobrir sota aquest pseudònim un amic de La Garriga del bàndol oposat al del ja popular —fins traspasar la fita d'aquella població— ciutadà Figueres. Ens sabria greu perquè veiem amb simpatia que elements com Quelet, ens obren camí sense que aquell novell revolucionari tingui motius —per ara únic i per tant raquític— de què són ressentiments personals que volen desprestigiar l'obra —aquesta obra meravellosa!— de l'Esquerra Republicana.

Nosaltres que hem viscut de prop la trajectòria que ha seguit l'ara esquerrà Figueres volem donar un raig de llum a l'articulista que amb tanta fermesa l'ha sabut denunciar a l'opinió. Ratificant-nos a aquell valent article: «Quin sarcasme!» en tindriem prou per evidenciar-lo novament. No volem però que els lectors d'Acció ignorin res d'aquest afer, al ensems que tot felicitant-nos d'haver trobat una publicació comarcal amb un esperit netament nacionalista que acollís la nostra veu, ho aprofitem per fer una mica d'història del patriotisme dels homes de la joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya, Delegació de La Garriga. No hi planyarem allò tan molestós com és parlar d'un mateix, sobretot quan aquest un mateix és una persona insignificant dintre la política, insignificant en el sentit pedantesc i arrivista que avui és el granatge que disortadament, més pul·lula per aquest camp de la República Espanyola, però que jurarem (cosa que no ha fet el senyor Figueres) sacrificar-nos si calgués, per una bandera amb estel deslliurador, i si bé no tenim una despreocupació per enfilar-nos a les tribunes a parlar al poble (?), tenim, i això ens enorgulleix, un historial més brillant que ens relleva de tota aquesta política de darra hora que, és clar, a ells els fa de guarda-pols a les taques que la seva actuació passada, els deixà ben empapades i que el seu poble coneix prou bé. Convé però que ho sàpiga també el poble de Granollers car, segons sembla, sofreixen una idèntica política a la dels veïns de La Garriga, entre els quals avui ja no em puc comptar, però que pesen encara damunt la meva consciència aquelles sotregades que produeixen les injustícies dels homes, i sobretot quan per disort del poble aquests es diuen demòcrates.

* * *

L'autor d'aquestes modestes ratlles —i ho exposo als lectors d'Acció, tota vegada que a La Garriga tothom ho recorda prou, — va anar a viure-hi l'any 1925 un mes abans del cop de Garraf i per aquell comitè, i de mans de Granier-Barrera va rebre l'encàrrec de formar la Delegació d'Estat Català a La Garriga per tal com era cosa d'un mes l'implantació de la República Catalana. i per tant

en aquell poble hi devia haver un escamot. Fallat que fou aquell cop, empresonats els companys d'aquell comitè, la nostra missió era el silenci... Silenci que ens dugué a la presó per delictes de *lesa majestat, excitación a la rebelión, etc.*, etc., on passàrem quatre mesos sense que el senyor Figueres ens visités, sense que el senyor Comere ens ajudés, sense que el senyor Sellés deixés d'ésser regidor de la Dictadura, rebent en canvi pessetes del ciutadà *Iglesies (Pàlit)*, tenint els nostres documents, carnet d'Estat Català, retrat de Macià, i arma en poder d'un altre catalanista garriguenc.

Ara bé. Una vegada enderrocada la primera dictadura (i no crec pogués influir-hi la rebel·lió dels que avui componen l'Esquerra de La Garriga) es començà albirar una curiosa activitat que de bon antuvi no passava d'ésser política local, i el procés de la qual cal ressenyar: Es constituïa a La Garriga una Delegació d'«Acció Catalana», ratificada per dues conferències de Domènec de Bellmunt i una altra de l'advocat Ragassol: Secretari Josep Figueres. Es constituïa la «Asociación Amigos de la Instrucción» president Comere, Figueres membre d'una secció. Més tard i organitzada per aquesta «Asociación» donava una conferència l'il·lustre home d'acció, senyor Samblancat. Uns dies abans de la república anunciaven una conferència a la plaça, a càrrec d'un element del partit radical del carrer Portaferriça.

Uns dies després formaven el partit d'Esquerra que avui existeix, i que jo crec, i fa dies s'està demostrant que a les seves mans no fa més que mal al nou règim, que —permetent-me una confessió— als nacionalistes no ens fa gaire gràcia, i que els devem, no obstant un agraïment per tal com ajuden al adveniment de la futura independència de Catalunya, i es donen a conèixer perquè el poble no els confii en aquella propera data això que per mitjà de no molt nobles armes venen sostenint.

Així i tot crec que Josep Figueres, malgrat i haver fet exercicis espirituals, és un xicot acceptable dintre el catalanisme, però s'ha precipitat en ço que a sociologia i creences atany. Com catalanista accepto, perquè en tinc proves, la col·laboració d'aquest novell minyó que quant hagi il·legit més, pot ésser un soldat útil a Catalunya. Com esquerrà no admeto —i em solidaritzo així amb l'article de Quelet,— vagi a predicar tota vegada que podem dirli: —O menties ahir, o menteixes avui.

Per acabar em cal dir al senyor Figueres que en camp neutre li admeto tota controvèrsia; per la meua part, espero però que s'em deixarà parlar, doncs una vegada ho vaig pretendre i m'ofegaren la veu els crits del poble (?).

Creo no hi haurà necessitat de dir res més; en tot cas però, em resten arguments per posar en evidència alguns homes de l'Esquerra de La Garriga. No crec que aquest mal forjat article sigui un perill per Catalunya ni àdhuc pel Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, sinó

“A cada puerco...”

D'uns temps ençà que segueixo llegint en «La Gralla» (el nostre periòdic; i dic nostre, perquè surt en la nostra ciutat i per res més) la gran defensa que els seus amics venen fent del molt conegut Pere Vegué Matamoros.

Cada diumenge m'he quedat amb l'esperança de que en el proper número es parlaria d'un fet que, segons el meu judici, mereix totes les consideracions, per estar estretament lligat amb dit senyor. Però les meves il·lusions han quedat del tot esfumades al llegir el darrer número (17 de Gener) i veure que els senyors redactors havien perdut completament la memòria, o no volien redordar-se d'un fet vergonyós que tingué lloc l'any 1926 i del qual en fou la víctima el allavors professor del Grau Preparatori del Col·legi Municipal, en Josep Casafont.

No es el meu propòsit fer comentaris ni jutjar de quin costat està la raó i la culpa: ho deixo a la consideració de la opinió assenyada i que sap jutjar les coses sense una engruna d'apassionament ni partidisme; el meu intent és sols explicar els fets tal com van succeir.

A primers del curs acadèmic de 1925-26 fou cridat pel propi Pere Vegué en Josep Casafont a regentar la classe del Grau Preparatori en el Col·legi Municipal de Segona Ensenyança de Granollers amb el sou de 325 pessetes mensuals i el deure de fer les classes de dit grau. Aquest senyor vingué a la nostra ciutat disposat a complir sempre i en tot amb el seu deure, i així ho va fer.

Les mensualitats li fóren abonades durant tot l'any 1925, o sigui fins després de les vacances de Nadal, en fraccions de 5, 10, 15, etc. pessetes, no obstant i que en Vegué les cobrava íntegres del Ajuntament. Fou inútil que el senyor Casafont volgués cobrar-ho d'un sol cop. En Vegué sempre tenia bones paraules per convènce'l.

Durant tot aquell curs en que el senyor Casafont actuà com a interí, es vegé sempre maltractat i obligat a fer la tasca pròpia i la del qui s'anomenava Director (el qual sempre haurà tingut per norma el no fer res), fins el punt de que molts dies, sortia (forçosament) del Col·legi a altes hores de la nit i li anava a comprar bitllet a l'estació, amenaçant-lo, si així no ho feia, amb un famós Reglament que s'havia fet ell mateix, i que, com és natural, li donava tota classe d'atribucions.

al contrari, és al meu entendre, enfortir-lo volguent treure-li tot quan el pugui perjudicar. Els homes d'Estat Català som on erem i serem on calgui quan Catalunya, ens digui la seva voluntat.

EMILI VILASECA

Antic cap d'Estat Català
a La Garriga

Barcelona, 30-11-31.

En el temps senyalat dimitiren dels seus càrrecs en el Col·legi, i no cal dir que gens amics amb en Vegué, els senyors Joan Canals (actual Director), Fortuny, Garcia, Paz, Mn. Fàbregas, Batista i molts empleats subalterns, tot el qual és una prova ben palesa del bon tracte que aquell, diguem-ne Director, tan amable, sabia donar als seus subordinats.

No vull esmentar més fets indignes ocorreguts al senyor Casafont, perquè no acabaria mai; prefereixo anar més directament al fet capdal i del qual aquells senyors Garrells, tan amants de la justícia, no van pas tenir la delicadesa de protestar. Es veu que, per ells la justícia és molt elàstica, i que sols la saben aplicar en la forma que els és més planera i profitosa per a ells. *¡Oh, la justícia de «La Gralla»!*

* * *

El dia 30 de Setembre de l'any 1926, previ el reglamentari concurs públic, convocat per l'Ajuntament, en Casafont fou nomenat professor efectiu del Grau Preparatori de dit Col·legi.

El senyor Vegué volgué seguir amb ell la mateixa política que fins llavors havia seguit (política de dictador), però el senyor Casafont, creient-se amb més seguretat que abans, i considerant que tot el curs anterior havia fet doble tasca, es va resistir i volgué concretar-se a fer la pròpia. No obstant, per evitar escàndols (que abundaven molt) i considerant que tots devem sacrificar-nos, va seguir tot l'any fent les dues classes de Pàrvuls i Preparatori.

En Vegué no devia pas estar encara satisfet per quant eren molts els diumenges en que l'anava a buscar a casa seva perquè li fes lo que ell (tan ocupat) no podia fer.

Tot això es comprèn molt bé tenint en

compte els *Cursets d'Ortografia* que donava al Ajuntament, en Vegué, i els seus viatges a Barcelona, on passava la major part del temps.

* * *

Passà el curs, vingueren les vacances d'estiu, les quals aprofità el *dictador* del Col·legi, per a preparar la venjança. No poguent al·legar cap causa justa per a expulsar al senyor Casafont, convencé al Ajuntament, valguent-se com per tot, del seu incondicional Claudi Boet, de què devia amortitzar-se la plaça, propietat del senyor Casafont, o que devia simular-se una amortització.

No cal dir que ben aviat vegé realitzats els seus anhels, donada la consideració en que era tingut a la casa Gran.

Deixo a la consideració dels lectors, sempre imparcials, el qualificar l'estratègia per anul·lar un empleat facultatiu

* * *

El dia 27 de setembre, del any 1927, època en la qual està ja complet en tots els Col·legis el quadre de professors, per ésser ja començat en tots ells el curs escolar, el senyor Casafont rebé un comunicat oficial dient que l'Ajuntament havia acordat, en sessió permanent del dia 1 del mateix, amortitzar, a partir del primer d'octubre següent, la plaça de professor del grau Preparatori del Col·legi Municipal.

Aquí cal fixar-si bé en què l'acord estava prè del dia 1, i al senyor Casafont se li comunicà el 27 per cessar el primer d'octubre, se li digué, doncs, amb 3 dies de temps.

Si tenim en compte, a més dels dies transcorreguts des de la presa del acord, i el temps que feia que en Vegué ho sabia, és ben clar que el seu intent no era altre que inhabilitar al senyor Casafont,

durant, al menys, tot un curs escolar. Cal fer constar, a més, a més, que el senyor Casafont era casat i que, per lo tant, tenia les necessitats mateixes de què tanta ostentació ha fet «La Gralla».

El senyor Casafont, després de resignar-se a complir les ordres donades, indirectament, per en Vegué, va fer tot seguit, una sol·licitud al Ajuntament, demanant que, al menys, se li paguessin les tres mensualitats que tenia consignades en el pressupost vigent, i se li van pagar no més dues.

Ara jo pregunto i voldria esbrinar si la mensualitat restant (consignada en pressupost, va quedar-se a la caixa comunal o

* * *

Llavors no hi hagué cap ànima justiciera que aixequés la veu en contra d'aquella arbitrariedad sense precedent, en favor del senyor Casafont no s'escrigué ni una sola ratlla en les planes de «La Gralla». Es que aquests senyors tenen molt ben entesa la justícia.

No acabà tot aquí. En Vegué continuà encara perseguint al senyor Casafont, fora de Granollers.

Una volta que l'hi havia sortit una bona col·locació, en Vegué li va fer perdre donant uns informes molt diferents dels que l'any passat va fer constar en un certificat que ara en Casafont té en poder seu.

I per acabar diré: Si ara al senyor Vegué se l'hagués avisat en la forma en que ell va fer-ho al senyor Casafont, comprenc que tindrien raó els de «La Gralla» en defensar-lo, però ara...

Tal vegada se li podria recordar a en Vegué, aquell refrany castellà que, molt acertadament, diu:

«A cada puerco le llega su S. Martín».

JOSEP DE LES PLANES

¿La batalla contra el mestre Vegué?

Per «La Gralla»

No crec que sigui pertinent de contestar massa seriosament aquest aglomerat de literatura catastròfica, amb què «La Gralla» preté defençar allò que honradament no es defensable.

Ho faré per al·lusions.

* * *

Diu «La Gralla»: *«L'esanyament dels enemics del digníssim professor, que tothora ha volgut amparar-se en la llei per a fer prevaldre els seus drets, ha arribat a extrems que revolten.»* Cal suposar que es refereix a la llei de l'embut que es la mateixa que posà i mantingué el senyor Vegué a l'Escola Municipal de Segona Ensenyança.

i continua: *«Ni en els dies vergonyosos de la darrera dictadura,»* És que la prime-

ra fou menys vergonyosa pel fet d'ésser la dels homes de «La Gralla»? *ni en els temps més negres del vell caciquisme, — dels quals en resta com un símbol la figura d'En Joan Gralla, — mai no s'havia vist un tal abús d'autoritat, ni una transgressió tan manifesta dels drets de ciutadania.»* Confessem que aquest símbol que pel que es veu, es deia Joan Gralla, nosaltres no el coneguèrem; però el senyor Garrell (A) — que vol dir Mador — creiem que quan parla d'abús d'autoritat i transgressió dels drets de ciutadania, es refereix a la baixa fórmula adoptada pels seus amics, quan en temps de la Dictadura primorri-verista, procediren al tancament del cafè de «La Guatlla» o quan imposaren — d'acord amb Milans del Bosch — una junta de govern de R. O. al Centre Gremial.

Pel demés, — i em dirigeixo a Amador Garrell, — si es que els encarregats de

mantenir la garantia de la personalitat humana amb els drets inalienables que proclamà la Revolució Francesa són vosaltres, els pupins d'ahir i probablement els de demà, Granollers haurà fet un guany petit.

I per acabar, vui recollir el darrer paragraf de l'article-discurs de «La Gralla» en el que gratuïtament s'em fa l'honor d'adjudicar-me el primer paper en la comèdia ressenyada, i es crida l'atenció en l'existència d'uns cristalls en el meu establiment.

Es una invitació al delictes. Si aquest arribés a consumir-se, sigui qui sigui l'autor material de lo improbable, caldrà cercar-lo en l'inductor. O més percís, en la persona d'aquest minúscul director de «La Gralla».

Granollers té ja prou dades per començar a conèixer a la gent, i en el seu

ESCOLA MILITAR

BARCELONA

Sucursal de Granollers

Interessant

per a tots els reclutes del reemplaç de 1932

L'Escola Militar «Barcelona» instal·lada en aquesta localitat, farà l'ensenyament gratuït als reclutes del present any, tant si són quotes, com de files, a qual fi resta oberta la matrícula, podent passar a inscriure's tots el dijous de 9 a 1 del matí i de 3 a 9 de la nit, al CAFE COMERCIAL, d'aquesta localitat, Plaça Maluquer i Salvador, 19.

LA DIRECCIÓ

discerniment podrà precisar les persones que han practicat aquesta política que ells anomenen d'«hidrofòbia» contra la que ja va aixecar-se a temps; però vosaltres, arrivistes de «La Gralla», no cal que temeu ni «ni aneu amb compte». Per a ben governar la ciutat, en tenim prou amb estimar-la. El practicar una política de matons, a semblança de la vostra, no està consigna't en cap dels articles del nostre Programa.

RAMON MONTAÑA

Les tasques de la Secció d'E. E., P. i S.

Dijous, dia 7 del que som la Secció d'«Estudis Econòmics Polítics i Socials» de l'Ateneu començà les seves tasques amb unes conferències

a càrrec del senyor Valeri Mas, el qual versà sobre «Nocions de Prehistòria». El públic que omplena el local sortí molt complascut de l'interessant disertació del senyor Mas.

Dijous dia 14 del que som hi parlamentà el senyor Pere Iglesias, sobre el tema d'apassionant actualitat, «Freudisme».

L'importància del tema i del conferenciant, ompli la sala de l'«Ateneu» de públic, el qual escoltà religiosament l'interessant disertació del conferenciant.

El Torrisme s'ha manifestat en unes fulles, per la qüestió Vegué. Ho comprenem perfectament. Vegué, el mestre liberal i republicà però que no estava privat de recollir socis per la Unió Patriòtica en el seu temps, bé calia que els seus amics l'ajudessin. Altrament, per què hauria servit, denunciar als professors per CATALANISTES?

Ajuntament de Granollers

En compliment a lo acordat en sessió del dia 17 de Desembre darrer, es convoca concurs per tal de procedir a escollir un projecte per la construcció de la placa amb el nom de «Carrer de Joan Montaña».

El concurs es regirà per les següents bases, confeccionades per la Comissió especial nomenada per la Corporació:

BASES

1.ª—Aquest Excm. Ajuntament obre un curs de projectes per a la construcció d'una placa de metall amb al·legoria, i que dirà únicament amb lletres visibles: «Carrer de Joan Montaña».

2.ª—La placa deurà ajustar-se a les mides següents: que no tingui menys de 0'65 m. de llarg, per 0'45 m. d'alt; i no despassi de 20 cm. més, de les dimensions senyalades.—Forma apaiçada. El projecte de tamany natural; i per el procediment que escolleixi l'artista.

3.ª—Tenint en compte que al retre aquest homenatge a la persona de Joan Montaña es prescindeix d'idearis polítics, caldrà que en la placa no hi hagi cap al·legoria als mateixos. Serà, per tant, retornat el projecte que fes al·lusió a algun ideari polític.

4.ª—Poden obtar en aquest concurs tots els ciutadans naturals o veïns de Granollers, o vinculats a la ciutat en virtut de càrrec oficial que s'hi exerceixi.

5.ª—S'estableix per a premiar els projectes: Un premi de dues centes pessetes i dos accésits de cinquanta pessetes cada un. Els projectes premiats, quedaran de propietat de l'Ajuntament.

6.ª—El terme d'admissió dels treballs quedarà obert fins al dia quinze de Febrer d'aquest any. Per a garantia dels concursants, els projectes no portaran el nom de l'autor, sinó un lema que correspondrà al que consti en un sobre tancat dintre del qual hi haurà el nom de l'autor. Aquest sobre serà obert així que el Jurat hagi dictaminat.

7.ª—El Jurat, que podrà declarar desert el concurs, serà compost per tot l'Excm. Ajuntament, que podrà fer-se assessorar per persona competent si ho creu necessari.

Granollers, 18 de Gener de 1932.

L'Alcalde, E. CAMILLO

¡Ciudadà granollerí!

¡Soci de La Unió Liberal!

Recorda-t'en:

Quan Pere Vegué encara estava de Director de l'Escola Municipal de Segona Ensenyança, la recaptació per drets de matrícules en el darrer curs de 1930 a 1931, fou de **252'50** pessetes.

Enguany, que ja no es Director Pere Vegué, s'han recaptat pel mateix concepte **1.025'00** pessetes.

¡Sense comentaris!